

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 365/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. F. L., CSc., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. F. L., CSc., p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré j e Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý uhradiť Ing. F. L., CSc., trovy konania v sume 471,27 € (slovom štyristosedemdesiatjeden eur a dvadsaťsedem centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 365/2011 z 13. septembra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ ako odporca v konaní pred krajským súdom vedenom pod sp. zn. 28 Cb 16/2001 si vzájomným návrhom z 20. januára 2003 uplatnil právo na zaplatenie sumy 3 766 433 Sk z titulu neuhradeného nájomného. Krajský súd uznesením z 29. januára 2004 vylúčil tento vzájomný návrh sťažovateľa (uplatnený v konaní sp. zn. 28 Cb 16/2001) na samostatné konanie, ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007.

Ústavný súd 5. októbra 2011 vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a zaslanie relevantného súdneho spisu.

Vyjadrenie krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené faxom 29. novembra 2011, písomne doplnené 5. decembra 2011. V jeho prílohe predsedníčka krajského súdu predložila súdny spis a podrobnú chronológiu úkonov krajského súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti, ktoré sú zhodné so zisteniami ústavného súdu z predloženého súdneho spisu:

Krajský súd uznesením z 29. januára 2004 vylúčil tento vzájomný návrh sťažovateľa (uplatnený v konaní sp. zn. 28 Cb 16/2001) na samostatné konanie, ktorému bola pridelená sp. zn. 3 Cb 54/2004 (6. apríla 2004). Prípisom z 3. februára 2005 samosudca previedol súdny spis do oddelenia senátnych vecí s poukazom na § 36b písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok vo vtedy (do 1. apríla 2005) platnom znení (ďalej aj „OSP“), pričom mu bola pridelená nová spisová značka 7 Cbs 37/2005. Krajský súd nesúhlasil s takto určenou príslušnosťou a postúpil súdny spis na Okresný súd Bratislava II, ktorý s postúpením tiež nesúhlasil, preto bol súdny spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby rozhodol o príslušnosti. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Ndob 5/2006 z 28. februára 2006 určil, že príslušným súdom vo veci je krajský súd. Krajský súd po vrátení súdneho spisu opätovne postúpil súdny spis (2. marca 2007) Okresnému súdu Nitra, ktorý nesúhlasil s postúpením a predložil súdny spis najvyššiemu súdu (19. marca 2007). Najvyšší súd vrátil súdny spis Okresnému súdu Nitra s poukazom na právoplatné rozhodnutie o príslušnosti (sp. zn. 4 Ndob 5/2006 z 28. februára 2006). Po vrátení súdneho spisu na krajský súd (7. mája 2007) mu bola opäť pridelená nová spisová značka 7 Cbs 3/2007. Krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku 11. mája 2007. Sťažovateľ nesúhlasil s vyrubeným poplatkom podaním doručeným krajskému súdu 31. mája 2007. Krajský súd predložil najvyššiemu súdu 6. októbra 2008 súdny spis v súvislosti s podaním sťažovateľa na zmenu petitu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb16/2001 (zmena petitu vzájomného návrhu, ktorý už bol vylúčený na samostatné konanie, pozn.). Najvyšší súd listom doručeným krajskému súdu 19. marca 2009 oznámil, že sťažovateľ bol vyzvaný na zaplatenie poplatku za podaný návrh 10. mája 2004. Vzhľadom na nezaplatenie poplatku mal krajský súd vydať uznesenie o zastavení konania. Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Cbs 3/2007 z 28. mája 2009 zastavil konanie pre nesplnenie poplatkovej povinnosti. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie 19. júna 2009 (súčasne zaplatil súdny poplatok vo výške 100 €), o ktorom

rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 71/2009 z 3. augusta 2010 tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému na ďalšie konanie z dôvodu nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti. Krajský súd na pojednávaní konanom 9. februára 2011 uložil sťažovateľovi písomne oznámiť výšku a dôvod nároku, ktorý si sťažovateľ v konaní uplatňuje, vzhľadom na viaceré podania sťažovateľa, v ktorých si uplatňoval rozličné sumy s odlišne stanovenými obdobiami. Sťažovateľ 24. februára 2011 doručil podanie, v ktorom špecifikoval svoj nárok s uvedením petitu. Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Cbs 3/2007 zo 4. marca 2011 pripustil zmenu žaloby a opätovne zaslal výzvu sťažovateľovi na zaplatenie súdneho poplatku 18. apríla 2011. Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Cbs 3/2007 z 24. júna 2011 zastavil konanie v časti istiny pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal odvolanie (27. júla 2011), o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 70/2011 z 30. septembra 2011 tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP (postupom súdu sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom, pozn.) a tiež z dôvodu nepreskúmateľnosti jeho postupu (pozri s. 5 rozhodnutia, pozn.). Súdny spis bol doručený krajskému súdu 7. novembra 2011 a po nevyhnutných procesných úkonoch bol doručený ústavnému súdu 5. decembra 2011.

Krajský súd vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že *„žalobca si vzájomným návrhom zo dňa 20. 01. 2003, uplatnil právo na zaplatenie 3,174.000,-Sk s úrokom 17,6 % od 18. 08. 2000 až do zaplatenia z titulu úhrady nájomného.*

Žalobca neuhradil súdny poplatok. Súd mal konanie zastaviť, pre nezaplatenie súdneho poplatku. Tým, že konanie nebolo zastavené, a došlo k ďalším podaniam žalobcu, ktorými sedemkrát menil petit sporu, súd rozhodoval plynulé v zmysle návrhov zmien petitu zo strany žalobcu, s prihliadnutím na skutkový a právny stav tak, ako ho žalobca v svojich podaniach uvádzal.

Na prerokovaní dňa 29. 01. 2004 zmenil návrh stým, že si uplatnil právo na zaplatenie 3.766.433,-Sk.

Podaním zo dňa 24. 06. 2004 žalobca žiadal zaplatiť 3.119.538,-Sk (103.549,69 €), z čoho si započítal 370 .000,-Sk, tzn. 2.749.500,-.Sk spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 03.04. 2001 do zaplatenia.

Žalobca dňa 12. 12. 2006 uviedol, že správna výška uplatnenej pohľadávky je 2.749.500,-Sk spolu so 17,6 % úrokom od 03. 04. 2001 do zaplatenia.

Podaním zo dňa 18. 08. 2008 žiadal zaplatiť 2.749.500,-Sk spolu so 17,6 % úrokom od 03. 04. 2001 do zaplatenia a sumu 730.000,-Sk spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 01. 08. 2000 do septembra 2006.

Podaním zo dňa 19. 06. 2009 zobral čiastočne návrh späť a žiadal, aby bolo rozhodnuté o vzájomnej pohľadávke v takej výške, aká je súdnym poplatkom 100 € uhradená.

Na prerokovaní veci dňa 09. 02. 2011 žalobca súdu oznámil, že žalobu v žiadnej časti neberie späť a podľa jeho názoru NS SR sa pri písaní uznesenia pomýlil pri formulácii jeho znenia odvolania.

Podaním zo dňa 24. 02. 2011 si žalobca uplatnil právo na zaplatenie 91.266,68 € spolu so 17,6 % úrokom od 03. 04. 2001 až do zaplatenia a 730.000,-Sk (24.231,56 €) spolu s úrokom z omeškania od 01. 09. 2000 do 01. 09. 2006 v mesačne menenej sadzbe úrokov a od 01. 09. 2006 do zaplatenia zo sumy 10.000,-Sk s 9,5 % úrokom ročne.

V danej veci, prietáhy v konaní spôsobil žalobca - sťažovateľ, čoho dôkazom je vzájomný návrh zo dňa 14. 01. 2003 a následne jeho zmena, uvedená v zápisnici o pojednávaní dňa 29. 01. 2004 vo veci sp. zn. 28 Cb 16/2001, kde nebol zmenený skutkový ani právny stav veci, ale suma uplatneného nároku. S prihliadnutím na všetky vyššie rozpísané podania žalobcu, týkajúce sa petitu, v časti istiny, ako aj dátumu úrokov z omeškania, čiastočného späťvzatia žaloby, následne tvrdenia o zlej interpretácie jeho podania aj zo strany NS SR, že k žiadnemu späťvzatiu žaloby zo strany sťažovateľa nedošlo, prietáhy v konaní boli spôsobené jednoznačne zo strany žalobcu.

Prietáhy v konaní neboli spôsobené súdom. Vo veci konalo niekoľko sudcov, ako členovia senátu, alebo samosudcovia, pri množstve vecí v jednotlivých súdnych oddeleniach a podaniach sťažovateľa, ktoré adresoval priebežne do niekoľkých spisov vedených na Krajskom súde v Bratislave, vychádzajúc z vyššie uvedených procesných úkonov, súd vo veci konal plynulé.

K záverečnej otázke ÚS SR, či zistené prietáhy považuje súd za zbytočné prietáhy, zákonná sudkyňa uviedla, že prietáhy v konaní sú zbytočnými prietáhmi, spôsobenými jednoznačne sťažovateľom.

Dôkazom tohto tvrdenia sudkyňou je v tom, že ak si sťažovateľ uplatnil právo na zaplatenie za nájom v sume 3.174.000,-Sk vzájomným návrhom zo dňa 14. 01. 2003 a tento bez zmeny skutkového a právneho stavu (alebo čo i len opravy výpočtu), zmení dňa 29. 01. 2004 na zaplatenie sumy 3.766.433,-Sk a približne opäť mesiacov, t. j. podaním zo dňa 24. 06. 2004, tento návrh zmení na sumu 2.749.500,-Sk spolu s úrokom z omeškania, atď., je dôvodné konštatovať, že prietahy v konaní spôsobil sťažovateľ.

Sťažovateľ sa namiesto zaplatenia súdneho poplatku odvolával na výzvy súdu k zaplateniu súdneho poplatku, zaplatil súdny poplatok v sume 100 € a navrhol, aby súd konal o jeho pohľadávke, v akej výške je poplatkom 100 € uhradené. V časti, ktorá uhradený poplatok mala prevyšovať, berie žalobu späť, a následne tvrdí, že došlo k pochybeniu aj v uznesení NS SR, keď tento súd zle vyhodnotil jeho návrh na čiastočné späťvzatie návrhu. Časť nároku, ktorý zobral späť, sťažovateľ nešpecifikoval. Ďalej nešpecifikoval sumu a právny titul, o ktorom mal súd rozhodovať pri uhradení súdneho poplatku v sume 100 €.

Prietahy, ktoré v tejto veci nastali, boli spôsobené jedine konaním sťažovateľa. K jeho namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom súdu, nedošlo.“

V závere svojho vyjadrenia krajský súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľa vyjadrením doručeným ústavnému súdu 21. decembra 2011 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní v uvedenej veci a súhlasí s jeho upustením. Vo svojom vyjadrení nesúhlasiac s vyjadrením krajského súdu uviedol, že „zmenu petitu konania navrhol len dvakrát a rozšírenie vykonal len raz“. Krajskému súdu tiež vyčítal, že „hoci sťažovateľ popísané úkony úpravy petitu relevantne vykonal, k žiadnej zmene petitu nikdy nedošlo, pretože neexistuje žiadne rozhodnutie súdu o predmetných návrhoch sťažovateľa. Táto okolnosť spôsobila, že dodnes nemožno zistiť, o akej výške uplatneného nároku v ktorom konaní súd koná“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení

jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 253/04)

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania je peňažný nárok s'ťažovateľa z titulu nájmu, ktorý bol uznesením krajského súdu (sp. zn. 28 Cb 16/2001 z 29. januára 2004) právoplatne vylúčený na samostatné konanie. Tento druh konania je bežnou agendou všeobecných súdov a nemožno ho považovať za právne alebo fakticky zložitý aj vzhľadom na existenciu početnej a ustálenej judikatúry týkajúcej sa sporov tohto charakteru.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľ podstatne prispel k predĺženiu konania v predmetnej veci tým, že viackrát zmenil vzájomný návrh z 20. januára 2003 v otázke rozsahu jeho nároku a príslušenstva (podaniami z 29. januára 2004, 24. júna 2004, 6. septembra 2005, 12. decembra 2006, 18. augusta 2008, 19. júna 2009, 9. februára 2011).

Celkovo teda možno konštatovať, že aj s'ťažovateľ má určitý podiel na zbytočnom predĺžení doterajšej doby konania pred krajským súdom, na čo ústavný súd prihliadol pri určení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označeného práva s'ťažovateľa, bol postup samotného krajského súdu.

Ústavný súd vychádzajúc z predloženého súdneho spisu a stavu konania konštatuje, že doterajší priebeh konania nasvedčuje, že prima facie krajský súd nepostupoval v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Počas vyše osemročného

konania sa krajský súd doteraz výlučne zaoberal len otázkou svojej príslušnosti a poplatkovej povinnosti sťažovateľa, pričom k meritu veci sa ešte nedostal. Otázka príslušnosti krajského súdu bola pritom s konečnou platnosťou vyriešená uznesením sp. zn. 4 Ndob 5/2006 z 28. februára 2006.

Ústavný súd identifikoval niekoľko období nečinnosti krajského súdu. Prvým obdobím nečinnosti v trvaní desiatich mesiacov (od vylúčenia návrhu na samostatné konanie a pridelenia spisovej značky 3 Cb 54/2004 6. apríla 2004 do 3. februára 2005, keď krajský súd preradil vec do oddelenia senátnych vecí sp. zn. 7 Cbs 37/2005). Ďalším obdobím nečinnosti v trvaní desiatich mesiacov bolo obdobie od pridelenia veci do senátnych vecí krajského súdu 3. februára 2005 do postúpenia veci Okresnému súdu Bratislava II 8. decembra 2005. Ústavný súd ďalej identifikoval aj obdobie nečinnosti krajského súdu v trvaní viac ako šesť mesiacov od vrátenia súdneho spisu z Okresného súdu Bratislava II 6. apríla 2006 do pojednávania na krajskom súde 19. októbra 2006.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Popri už uvedených obdobiach nečinnosti v celkovom trvaní dvoch rokov a dvoch mesiacov za nesústredenú činnosť krajského súdu ústavný súd považuje jeho postup spočívajúci v spochybnení svojej príslušnosti (postúpenie veci Okresnému súdu Nitra 1. marca 2007) po právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndob 5/2006 z 28. februára 2006. Obdobne za nesústredenú činnosť vyhodnotil ústavný súd aj postup krajského súdu, keď nerozhodol o navrhovaných zmenách petitu sťažovateľom a nerešpektoval § 13 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným, v dôsledku čoho krajský súd

zasielal výzvu na zaplatenie súdneho poplatku v čase, keď už došlo k zániku práva na vyrubenie súdneho poplatku [pozri s. 9 uznesenia sp. zn. 4 Obo 70/2011 z 30. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie“)]. Doručením viacerých podaní sťažovateľa, ktorými navrhoval zmeny návrhu, a nerozhodnutím súdu o nich vznikla neprehľadná situácia, ktorá spôsobila nepreskúmateľnosť výziev na zaplatenie súdneho poplatku (celkom štyri, pozn.), ktorú konštatoval aj najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia (pozri s. 5 uznesenia). Krajský súd pri vyrubení súdneho poplatku navyše súdny poplatok určil retroaktívne, čo takisto konštatoval najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia (pozri s. 4. uznesenia).

Uvedený postup krajského súdu spôsobil, že konanie je stále ešte aj po vyše ôsmich rokoch iba na začiatku.

Vychádzajúc z uvedených zistení, najmä zaznamenatej nečinnosti, ako aj nesústredenej činnosti a neefektívneho postupu krajského súdu v posudzovanom vyše osemročnom súdnom konaní prebiehajúcim na jednom stupni, ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Keďže napadnuté konanie nebolo ku dňu vydania tohto nálezu právoplatne skončené, ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 3/2007 v ďalšom období konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodnil dôvodmi uvedenými v sťažnosti.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného krajským súdom, ako aj na jeho nesústredenú činnosť a neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na krajskom súde a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 471,27 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2010 v sume 741 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde)

náhradu trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti, písomné podanie vo veci samej) po 123,50 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa aj nárok na náhradu režijného paušálu 7,41 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, takto činí sumu 392,73 € zvýšenú o DPH, čiže spolu 471,27 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2012